

Entrada al barri.

la dreta. La cuina és enorme, vella, d'abans d'aquest segle XVII. Els enormes escons, capaços per trenta persones, envolten la llar, que és central; sempre sorprèn el foc al mig i la negra i alta xemeneia. La campana, de mesures escaients al conjunt i una columna de pedra que sosté l'angle, escairada i bonica per la simplicitat, vella, i que deu procedir de lloc ben distint.

A dalt, la sala, amb cinc habitacions de 3 alcoves al voltant, comunicant amb altres al fons, per pastors i dependències. A l'esquerra de l'entrada, passem a una saleta, acollidora i al dia. És allà on el Sr. Josep Rosàs Majó, l'actual propietari, nascut en 1909, i el seu fill, parlen de dates, records i tradicions, orals i escrites, que poden fer reviure aquestes pedres a la llum del passat.

A la paret, uns plànols de l'avi, en Josep Rosàs Mas, dates 1881. En ells, la immensitat de bosc que eren llavors aquestes terres, front al conreu. Marcats els límits de les grans finques que foren, Vendrell, altres desconegudes, altres que segueixen: Mata-porcs. Diu el Sr. Rosàs que en un temps, arribaven fins les primeres cases de la vila. I llavors també tenien altres finques a Lliçà, Can Coc i Can Sabaté.

Pot alabar-se que la finca sigui com era cents anys enrera. Res s'ha venut i manté la mateixa extensió, i conrea i explota personalment tota la finca, excepte dues o tres peces, amb caràcter intensiu agro-pecuari, organitzada i automatitzada al màxim per lograr-hi el millor rendiment. I encara així, les